

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidsste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 24.

Den 15. Septbr. 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig?

Dette Spørgsmaal, der fremsattes af Stolmesteren i Philippi for Paulus og Silas, besvaredes saaledes: „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig, og dit Huus.“ Ap. Gj. 16, 31.

I den secenterste Christenhed flynger de fleste sig til dette og lignende Skrifststeder, revne ud af sin Sammenhæng, for at støtte „den falske Lære om Salighed ved Tro alene uden Gjerninger.“ For dem gives der ingen anden Betingelse for Saliggjørelse end Troen alene.

At dette strider mod Jesu og de gamle Apostlers Lærdomme er indlysende af Matth. 28, 18: „Og Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himmelten og paa Jorden. Gaaer derfor hen og lærer alle Folk, og døb dem i Navnet Faderens og Sonnen's og den Hellig-Vands. Og lærer dem at holde alt det, jeg haver besalet Eder;“ ligeledes af Marc. 16, 15. „Gaaer bort i al Verden og prædiler Evangelium for al Stabningen. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt.“

Saaledes lyde Christi egne Ord; og at disse Besalinger ere blevne tilbagekaldte

lan ikke paavisés i det Nye Testamente; og dersom de skulle være blevne tilbagekaldte, maatte saadant stæt ved ny Åbning, hvilket benegtes af den hele Christenhed. Hvo har da givet Mennesket Myndighed til at prædile Evangeliet anderledes end Jesus og Apostlerne, og for andre eller afslasse de Skilte, de indstistede?

Bed at læse det 16de Capitel i Apostlernes Gjerninger, finde vi, at Paulus og Silas netop gik frem paa den af Jesus besalede Maade. De sagde vel Stolmesteren, at han skulle troe paa den Herre Jesum Christum for at blive salig; men for at bibringe ham Tro, „prædilede de for ham og for alle dem, som var i hans Huus;“ og naar Stolmesteren og alle de, der var i hans Huus, troede, „bleve de strax døbte;“ og siden forte han dem op i sit Huus, satte et Bord for dem, og „var glad med alt sit Huus i Tro paa Gud.“

Vi see altsaa her, at Saliggjørelsens Orden iagttores: Prædiken, Tro og Daab.

Et lignende Bevis findes vi i 2det Capitel af Apostlernes Gjerninger, da Folket paa Vinsefestens Dag, bragt til Tro

og Anger formedelst Petri Prædiken, lige frem spurgte: „Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?“ Petrus svarede: „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Ålands Gave.“ „De, som nu gjerne annammmede hans Ord (folgelig troede), blevet døbte.“ Saliggjørelsens Orden blev ogsaa her fulgt i Prædiken, Tro og Daab.

Men siger Gen: „Ieg blev døbt, da jeg var et spædt Barn; og nu anseer jeg alene Troen paa Christus som nødvendig til Salighed.“ Vi møde denne Indvending først med det Spørgsmaa: „Blev der prædiket for Dig, for at Du skulle troe, og troede Du forend Du blev døbt?“ Dit Svar bliver naturligvis: „Nei; thi jeg var et spædt Barn, for hvem man ikke funde prædike, og som folgelig heller ikke kunde troe.“ Altsaa, min Ven, er Saliggjørelsens Orden ikke bleven iagttaget med Dig; man har først, som Du falder det, døbt Dig, siden undervist Dig (prædiket for Dig) og derved har Du faaet en eller anden Slags Tro; men dette er ikke den af Jesu indsorte Orden, nemlig først Prædiken, siden Tro og Daab.

Dernæst ville vi spørge Dig: „Hvorledes blev Du døbt; ved Begravelse i Vandet eller ved Øverselse med Haanden?“ Ved Øverselse med Haanden. Vi svare: „Sidsinævnte Maade er ikke Daab,“ hvilket kan sees af Matth. 3, 6. „Og de døbtes af ham i Jordanen;“ endvidere i Joh. 3, 23. „Johannes døbte i Enon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand.“

Dersom Øverselse med Haanden havde været den rigtige og lovmaessige Maade at døbe paa, vilde det ikke have været nødvendigt for Doberen og de, som skulle døbes, at nedstige i Floderne, hvor der var meget Vand; denne kjendsgjerning

gødtgjor, at Nedsenkelse eller hele Legeomets Begravelse i Vandet var den rette Daab, hvilket ogsaa Meningen af Ordet „Daab“ antyder.

Daab er til Syndsforladelse. Hvad er Synd? Skriften siger: „Synd er Lovens Overtrædelse;“ 1 Joh. 3, 4. Hvilk Lov have spæde Born overtraadt? Ingen; folgelig have spæde Born ikke begaet nogen Synd; det er dersor unhyttigt at døbe dem til Syndernes Forladelse; og de, som gjore det, overtræde den evangeliske Lov.

Nogle paastaae, at fordi smaa Born iblandt Jøderne blevet omstaarne, da de varre otte Dage gamle, efter Mose Lov, dersor skulle ogsaa nu smaa Born døbes i den christne Kirke, eftersom, sige de, Omstærelsen sværer til Daaben. Denne Beviisførelse er uholdbar; thi Omstærelsen var udtrykkelig for Drengeborn; og skulle Drengeborns Omstærelse svare til spæde Borns Daab, saa maatte blot Drengebornene døbes, og Pigebornene forblive udøbte, og folgelig (eftersom den autagne Barnedaabsthæorie) være udelukte fra Guds Rige.

Nogle antage, at fordi der staar i Skriften, at Stokmesteren i Philippoi og alle hans blevet døbte, at der var spæde Born iblandt dem, men en saadan Paastand gjendrives ved, hvad der ogsaa staar, at „de (Paulus og Silas) talede Herrens Ord til ham (Stokmesteren) og til alle dem, som varre i hans Huus.“ Skriften siger jo, at „Troen kommer ved Horelse;“ (Rom. 10, 17.) altsaa, naar Paulus og Silas talede Herrens Ord til alle dem, som varre i Stokmesterens Huus, saa maatte disse Tilhørere være komne til Skjels Aar og Alder; thi Ingen vil vel for Alvor paastaae, at man kan tale eller prædike Guds Ord for spæde Born og faae dem til at troe. Den Paastand, at spæde Born bleve døbte, falder bort af sig selv; med

mindre man kan bevise af Skriften, at Apostlerne lærte og practiserede en anden Saliggjørelsес Orden, end den af Jesus indførte.

At der først maatte prædikes, og at Folk først maatte troe førend de blevet døbte, bevises endvidere af Apostlernes Gjerningers 8de Capitel 12te Vers: „Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, lod de sig døbe, baade Mænd og Kvinder.“ Dette Skriftsted er i fuldkommen Overensstemmelse med det ovenansorte Svar af Petrus: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Aands Gave.“

Her fremtræder altsaa det ene Led efter det andet af Saliggjørelsens Evangelium: 1) Prædiken eller Forkyndelsen af Herrens Ord; 2) Troen og Omvendelsen; 3) Daaben til Syndernes Forladelse; 4) Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand.

Angaaende Meddelelsen af den Hellig-Aand see Ap. Gj. 8, 14–17. „Men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, der de vare komme ned, bade for dem, at de

maatte faae den Hellig-Aand. Thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand.“ See ogsaa Ap. Gj. 19, 1–7.

Aarhundreders Traditioners tykke Stør har indhyllet de Høste i Christenheden og faaet dem til at benegte Nødvendigheden af det Ovenansorte, hvor klart det end i sig selv er, og det er vanstigigt at faae dem til at begribe, at de dyrke Gud forgjeves, naar de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud; men de paastaae i deres blinde og undertiden fromme Sver, at smaae Born maae døbes for at komme ind i Guds Rige, endskjønt Jesus erklærede, at „Himmeriges Rige hører Saadanne til; og han lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.“ (See Matth. 19, 14. Marc. 10, 24.)

Naar de komme til Skjelsaar, skulle de undervises, for at Troen kan stadsættes i deres unge Hjerter; og de kunne lære at ombende sig fra alt Ondt og blive døbte til deres Synders Forladelse, gjøre en god Samvittigheds Pagt med Gud og vandre i et nyt og helligt Levnet; eller med andre Ord: adlyde Evangeliet, hvilket Enhver bør gjøre for at vorde salig.

Mirakler.

(Fra „the Millennial Star.“)

Christendommens Besjendere ere altid villige til at indromme, at mange af de i Bibelen nævnte Personer vare i Besiddelse af Magt til at byde over Naturens Elementer paa en mirakuleus Maade; men den Lærdom, at Mennesker funne voere og ere begavede med den samme Magt nu i vore Dage, ansee de for at grændse

til den formæstligste Gudsbespottelse, eller mildest talt for at være den høieste Fanatisme.

De ansee det som umuligt, for en Dodelig at kunne fatte, hvorfor Gud til een Tid skulle skjenke en Deel af Menneskelægten saadanne overordentlige Gaver, og til en anden Tid tilbageholde dem,

men at dette har været Tilfælde, ansee de for uomtvisteligt. Vel paastaae de, at de Gaver og Belsignelser, som ledsgagede den sande Christendoms Forkynderes Forvaltning fordum, gaves kun i den Hensigt at grundfæste Evangeliet i dets Barndom, men at de, naar det engang havde slaet sterke Rødder, og havde begyndt at udbrede sine Grene rundt omkring, efterhaanden ophørte, da de ikke længer var nødvendige.

Denne Paastand synes at have en Smule Hemmelighed for sig; men dens Feilagtighed og Urigtighed er ikke destomindre aabenbar, naar man spørger, hvorförde jodiske Propheter og Patriarcher havde den samme Magt, uden dog at have et saadant Formaal for Die som det ovenfor anførte. Ja, det er værre end feilagtigt og urigtigt, thi det er en Fornærmedse mod Sandhedens Beskaffenhed at antage, at den ikke har tilstrækkelig Kraft i sig selv til uden ydre Hjælpemidler at beseire Bildfarelse, men at den maa være ledsgaget af hvad Verden kalder overnaturlige Kræfter for at virke paa Modstandernes Sandser og twinge dem ved Frygt til at underkaste sig dens Forstrifter, isstedesfor at annamine dem for medelst deres indre Bærd.

De, som lade sig twinge, eller blive twungne til at annamine visse Principer, enten af Frygt for ukendte, usynlige Kræfter, eller ved physisst Magt, ere hverken oprigtige, fornuftige Troende, eller glade, frivillige Deeltagere i Sandheden; og dog krever Evangeliet, at de, der annamine det, skulle være saadanne.

At de mægtige Undere, som udmærkede Mose Mission, bleve udførte for at grundfæste hans Magt blandt de undertrykte Hebrewere, slae den høvmodige egyptiske Monarch med Trefrygt, og paaflynde sine lidende Landsmænds Befrielse fra grusomt Tyranni, kan ikke ansores som nogen Grund for at Elias stulde be-

sidde en Magt, hvorved han funde opvælle Entens Son, og formere Melet og Olien for en af Hunger lidende Moder i Israel, eller at Elisa stulde kunne borttage de giftige Stosse i Gryden og faae Jern til at flyde som et Stykke Kork paa Flodens Overslade. Om man end stulde antage, at den mirakuløse Magt, som Apostlerne besadde, ene og alene var givet for at hjælpe til at grundfæste og udbrede Evangeliet, vilde det da ikke være ligesaa nødvendigt, at den stulde ledsgage Nutidens christne Missionairer, der gaae ud til de vanfundige Indvaanere i de saakaldte hedenske Lande, der endnu ikke ere blevne belforsignede med det himmelste Lys, og som ere uvidente om Saliggjørelsens Plan? Hvor langt nyttigere vilde ikke en saadan Magt være til at ombende Indiens eller Africas uciviliserede Sonner med (under den bestandige Forudsætning, at den kun var given til at bevirke Omvendelse), end Glasperler, Smaastrifter, smykke med Afsbildninger, Tæpper og andet Saadant?

To Ting ere aldeles indlysende med Hensyn til den mirakelvirkende Magt: for det Forste, at forstjellige Individer til forstjellige Tider i Lobet af omtrent 4,000 Åar vare i Besiddelse af en saadan Magt, og for det Andet, at de saakaldte Bibel-troende blandt Nutidens forstjellige Secter ikke ere i stand til at ansøre nogen tilfredsstillende Grund, hvorför saadant var Tilfældet, og hvorför hin Magt nu er ophort. Da vi troe, at der er en Grund for enhver Ting, ville vi bestrebe os for at afdøre Hemmeligheden, og kunne med det samme maastee paavise, at vort Krav paa en saadan Magt i vore Dage ikke er saa urimelig som mange troe.

Vi finde, at Alle, som vare begunstigede med denne Magt, tillige node en anden Belsignelse af høieste Bigtighed, der usravigeligt gil forud for Myndigheden til at gjøre Miraller, nemlig Meddelelser fra

de evige Verdener. Desformedest bleve Naturens Hemmelighederaabenhængede for disse begunstigede Mænd, og de forstod sig for en Deel paa den himmelske Husholdning og den skabende Alands Kræfter, i Sammenligning med hvilke Verdens Videnskaber og højpriste Kundstab er at regne for Daarlighed. Men alle dem, der havde dette forudgaaende Privilegium, vare ubesværligent de rette Modtagere af en Myndighed (Præstedømmet), ved hvis Besiddelse de kunde tale med de evige Hornusivæsener. Moses havde siensynsliken Præstedømmet, som han havde saaet af Jethro eller fra en anden Kilde; ellers kunde han ikke have haft Myndighed til at ordinere Aaron og hans Sonner til det mindre Præstedømme. (2 Moseb. 28, 41.) Elias havde ogsaa en lignende Myndighed, eftersom han kunde kalde Elisa fra Ploven, og Apostlerne havde modtaget denne Magt fra deres Herre og Mester, og lagde den i en vis Grad paa dem, der blev kaldte til at overtage een eller anden Deel af den Gjerning, hvori de vare deltagiggjorte. Jo mere Menneskene lyttede til og adløde Guds inspirerede Tjeneres Lærdommie, desto mere tildeeltes dem af disse Velsignelser; men naar de hensatdt til Vantro, Ryggesløshed og Afsynderi, unddroges de dem — ikke „fordi de ei længer behovedes,” men fordi de vare uverdige til at nyde dem.

Men ikke Enhver, der havde det Priviliegium at staae i Samsfund med den evige Verden, udførte Mirakler, som f. Ex. Johannes den Dober, der — endstjordt han var en Prophet — ikke gjorde nogle Mirakler.

Det er tillige indlysende, at naarsomhelst Gud havde et anerkjendt Præstedømme paa Jordén, var det ledsgaget af Magten til at udføre Mirakler; og den aabenbarede sig mere eller mindre i Forhold til den Tro, de havde, der vare begavede med denne Magt og de Stillinger, de indtøge.

Da Præstedømmet er givet for at velsigne Menneskene med Lyksalighed og føre dem til det evige Liv, maa Enhver, der har annammet nogen Grad af dette Præstedømme, have det samme Formaal for Die, saa at alle mirakuleuse Tilkjendegivelser enten kunne være ligefremme Velsignelser for Herrens Hellige, eller ogsaa bidrage til at fremme Herrens Planer og derred paa en tilsyneladende Maade bringe Velsignelser til alle Verdige.

Hvad vi kunne faae ud af Øvensstaende er, at naarsomhelst Myndigheden, hvorved Saliggjørelse kan opnæaes, egistrede paa Jordén, ledsgagedes den af den mirakuleuse Magt, og ombendt, naar Miraklerne ophørte aldeles paa Jordén, da veiledte ikke længer Præstedømmet Menneskene paa Sandhedens evige Veje.

Men naar denne Magt forbindes med Evangeliets Forkyndelse, vil den holde Stand, som følgende Christi Ord tydeligen og bestemt vise: „Gaaer ud i al Verden, og prædiler Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver dobt skal blive salig; men hvo som ikke troer skal blive fordønt. Men disse Tegn skulle folge dem, der troe,” osv. (Marc. 16, 15—18.) Tegnene skulde ikke alene ledsgage Apostlernes Prædiken, men de, som troede og annammede Saliggjørelsens Evangelium, skulde vore velsignede med de samme Gaver. De, som troede og blev dobte, fulgte Forkjættelse om Frelse og Guds Kraft fulgte dem. Saaledes finde vi, at Myndigheden fra Skaberens Skabningens Frelse og Magten til at gøre Mirakler ere uadskilleligt forenede. Men nogle af disse Gaver var ikke, hvad man strengt taget kunde kalde Mirakler. Saaledes stiller Apostelen Paulus Tro, Biisdom og Kundstab ved Siden af Helbredelse, Propheeti, fremmede Tungemaal og Undergjerninger. (1 Cor. 12, 8—10.) Desuagtet var alt dette Gaver og Velsignelser, der vare for-

bundne med Præstedommet, og som Følge deraf være de, naarsomhelst og hvorsomhelst Præstedommet arbeidede for Menneskernes Frelse, dets trolige Ledsagere, stempledte med Jehovas Segl den hellige Kraft, som han besidder, idet han paa en uigjendelig Maade viser dens store Fortrin for de Gjøglerier, med hvilke Mennescene søger at efterligne den. Hvis derfor Sælighed kan erholdes nu som for 2000 Aar siden, vil Myndigheden til at gjøre Mirakler ligesaa vist ledsgage den nu som før.

Men betragtede fra Prophetiens Bagtaarn see vi, hvorledes Miraklerne i de sidste Dage ville bidrage til at fremme Herrens store Planer. Den Magt, som forдум „overvandt Riger, stoppede Loves Mund, slukte Ildens Kraft, bragte Fjendernes Leire til at vige, opreiste Døde“ og balsignede Guds Folk paa mangfoldige Maader, vil endnu udfolde sine underbare Kræster — til Frelse for det Sidste-Dages

Israels og Undergang for de Ryggesløse og Ugudelige. Naar „Herren skal sætte Egypti Havs Odde i Vand, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir, og han skal slaae den i de syv Bække og lade Israel gaae derigennem tørskoede;“ (Ez. 11, 15.) naar „han skal udtemme Jorden og gjøre den øde og forvende dens Stikkelse og adsprede dens Indbyggere;“ (Ez. 24, 1.) naar han skal plague dem, der samle sig til Strid mod Jerusalem, ved „at slaae alle Høste med Forsærdelse og Blindhed og deres Ryttere med Galenstab;“ (Zach. 12, 4.) naar „deres Hjæl skal forsvinde, medens de staae paa deres Hodder, deres Øyne forsvinde i deres Huller og deres Tunge forsvinde i deres Mund;“ (Zach. 14, 12.) — da skulle alle Syndere og Ugudelige bekjende, at Hærskærnes Herre er en Gud, som gør Mirakler, medens hans Hellige skulle frøde sig i Israels Frelse!

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838.

(Fortsat fra Side 352.)

En Teltmesters Pligt er at paasee, at Bon afholdes de bestemte Tider, at sammenkalde alle de Hellige i Teltet og opfordre de Brødre ved Navn, der skulle lede Bonnen, thi de bede efter Tour; det paaligger ham at vaage over sit Telt, og paasee, at ingen Synd finder Sted, og om han opdager Synd, maa han advare og irettesætte dem eller de Angjeldende i Retsfærdighed, men om han ikke selv kan, maa han føge hjælp, og om det ikke hjælper, maa han fremlægge striflig Klage mod de Angjeldende og føre dem for Raadet. Tillige skal han uddele Nationer daglig til sit Teltlag.

Eldsterne Dunham, Peitingill, Carter og Hale lagde Hænder paa Søster Willey, der var meget syg og plaget af Mørkets Magter; de bade for hende og truede Sygdommen. Eldste Dunham blev sieblikkeligen greben af frygtelige Smertes i Siden, Skuldrene, Halsen, osv., og kun med stor Vanstelighed kunde han bede de Eldste at legge Hænder paa sig i Jesu Navn. Dette gjorde de, og de truede Djævelen, der strax forlod ham, men vendte lidt efter tilbage, og han bad atter de Eldste at true den onde Aand, hvilket de maatte gjøre med Strenghed, og da den forlod ham, følte han megen Smerte; thi

saalænge den havde Herredomme over ham, følte han, som om han skulde dee.

Denne Dag tilbragte jeg med at væretage forskjellige Forretninger i Staden.

Fredagen den 24de tilbragte jeg hjemme. Ligeledes den 25de, 26de, 27de, 28de, 29de og 30te.

Den 25de døde Broder Joseph Coons Son i Leiren. Leiren omorganiseredes, da den første Organisation paa Grund af Overtrædelse og Fraflytning for endel var blevet forstyrret.

Søndagen den 26de. President Joseph Young prædikede i Leiren imorges og to blevne konfirmerede i Kirken. Der var mange Tilstuere tilstede. Den hellige Nadvere om Aftenen. To Fremmede kom for at disputere, men gik bort bestemmede.

„Missouri Stat,
Davies County.

Til mig, William Dryden, een af Fredsdommerne i nævnte County, kom Adam Black, der, efterat være blevne tagen i Ged ifølge Loven, gav den Forklaring, at paa eller omkring den 8de August 1838 kom der i Davies County en beväbnede Skare, efter Sigende 154 i Tallet, som omringede hans Huus og Familie og truede ham med siedlikkelig Død, hvis han ikke vilde underskrive et Document, der bandt ham som Fredsdommer for Davies County til ikke at forulempe Mormonerne, og truede mit og andre Personers Liv og sagde, at de agtede at winge alle Borgerne til at underskrive en lignende Forpligtelse, og sagde endvidere, at de agtede at tage Opreisning for Fornærmelser, der vare blevne dem tildeel den foregaaende Mandag, samt at de ikke kunde underlaa sig Lovene. Fremdeles sagde han, at efter de bedste Underretninger, han havde faaet, og efter sin egen personlige Kundstab, vare Andrew (Allanson) Nissley, George A. Smith, Ephraim

Dwens, Harvey Humstead, Hiram Nelson, A. Brown, John L. Butler, Cornelius, (P.) Lott, John Wood, H. Redfield Riley Stewart, James Whitaker, Andrew Thor, Amos Tubbs, Dr. Gourge og Abram Nelson syldige i at bidrage Sit til at opmuntre til at begaae og udøve ovennævnte Fornærmelse.

Beediget og undertegnet idag, den 28de August 1855.

W. Dryden,
Fredsdommer for oven-
nævnte County."

Dette Document tilligemed det af nævnte Black af 8de August vise ham i sit sande Lys som en affyelig, principles Pobelophidser (Mobocrat) og Meeneder.

Onsdagen den 29de Kl. 3 om Morgenens lød Trompeten i Leiren, hvilket var en Time tidligere end sædvanlig, for at faae Tide til Forberedelserne for Reisen. Hvert Hjerte hoppede af Glæde, og selv Bornene vare saa fornæde, at de faae ud som en Flok muntere Lam. Til Forandring afgif de forskjellige Afdelinger i følgende Orden: Nr. 4 først, dernæst Nr. 3, 2 og 1, og Kl. 9 var Leirpladsen, hvor de havde opholdt sig en Maanedstid, tom. Eldste Martin H. Peet efterloddes syg i Dayton. De passerede gjennem Montgomery ind i Jacksons Bydistrikt, reiste 18 Mile og opsløge deres Telte paa Beien, 270 Mile fra Kirtland.

Torsdagen den 30te. Leiren passerede gjennem Liberty Ville og Hovedstaden i Preble County til Grænselinien mellem Ohio og Indiana, og leirede sig omrent 150 Aflen fra det Sted, hvor den Leir ogslog sine Telte, der gik op til Missouri i 1834, — 290 Mile fra Kirtland. Eldste Shumways Barn døde.

Denne Dag udstedte Gouverneur Bogg's følgende Befaling til General Atchison:

Militæns Hovedqvarter,
Generaladjudantens Contoir,
den 30te August 1838.
General David N. Atchison,
3die Division af Missouri
Militæn.

Min Herre !
Paa Grund af Tegn paa Urolig-
heder blandt Indianerne paa vores Grænd-

ser og den for nylig stedfundne Borger-
opstand i Caldwell, Davies og Carroll
Countier, ansees det for nødvendigt som
en Forsigtighedsregel, at en tjenstdygtig
Styrke af Militæn holdes i Beredskab i
paakkommende Tilsælde.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Den Pliat at prædike Evangeliet er en hellig Forrettighed, sjænket
Herrens Ejendomme, og som de samvittighedsfuld bør opfylde, naar passende Tid og Lei-
lighed gives. Enhver Forsommelse deraf vil paafore stort Ansvar. Vi ville dersor
gjentagende opfordre de præsiderende Eldste til selv at gjøre deres Bedste, og tillige
at opmuntre dem, der staac under deres Bestyrrelse, til usortroden at gaae frem og
bære Bidnesbyrd om Herrens Gjerning, udspredre vores Skrifter og saae Evangeliets
Sæd. Lad Ordet lyde fra Stad til Stad, fra Landsby til Landsby, fra Huus til
Huus. Og naar I komme ind i et Huus, hvor man annammer Eder med Fred,
spørge Huussaderen, om han vil sammenkalde sine Venner og Naboe, og tillade Eder
at gjøre Regnstab for Eders Tro og oplæse de Steder af den hellige Skrift, som
stadsfæste Sandheden af det Budstab, I bære. Benytter flittigen de Tider af Aaret,
da Folkene ikke have saa travlt med Markarbeide, til at bringe dem Saliggjørelsens
Kundstab, og gaaer frem i al Sagtmidighed og Biisdom, saa at I derved kunne
blive Nedstaber til at bringe mange Sjæle ind i Guds Rig.

De præsiderende Eldste have Ret til at udsende eller tage med sig Brodre, som
have Evne, Tid og Lejlighed til at staae dem bi som Missionairer uden at falde Kirken
til Byrde, og det er forøvrigt enhver Broders og Østers Pligt i deres respective
Birkedre at gjøre alt muligt til deres Medmenneskers Oplysning.

Til de omreisende Eldste sige vi: Gaaer ud i Viingaarden med Tro og Tillid
til Herren, at han vil opfylde Eders Bonner,aabne Mennestenes Huse og Hjerter,
opbølle Disciple, der vilde lytte til Eders Ord, glæde sig deri og afhjælpe Eder For-
nødenheder. Frygter ikke for at gaae ud uden Pung og Taske, thi den Herres
Forjættelser gjeldt ligesaavel Eder som hans Ejendom — over Tro, og det skal
vederfares Eder efter Eders Tro. Livbler ikke paa, at I jo kunne udrette noget Godt
i enhver Egn, om den end skulde see nok saa usfrugtbar ud i aandelig Henseende.
Saaer og planter og vander, og Herren vil give Vært i sin egen beleilige Tid; thi
han er Viingaardens Herre og Gier; I ere hans Arbeidere, og den flittige Arbeider
vil saae en herlig Len, naar Regnstabsdagen kommer.

Advarsel. Da det har hændt, at Udelukke have forlangt Optagelse ved Daab i Kirken uden at opgive, om de ere afstaarne og hvorfor, og have følgelig indsneget sig i Menigheden, uden sammes Samtykke ved Votering i et Raad, saa anmodes det tjenstigjørende Præstedømme om, at tilspørge dem, der fremstille sig til Optagelse, om de forhen have staet i vor Kirke; thi i saa Tilfælde maae de gaae den lovmæssige Bei, fremstille sig for Menighedens Raad og blive ved Votering antagne, førend de kunne tilstedes Daab.

Bidnesbyrd af Oliver Cowdery og Martin Harris.

(Fra „The Deseret News.“)

Følgende Bidnesbyrd beträffende „Mormonismen“ og Mormons Bog, hvilke ere vel værd at opbevare for Fremtiden, ville udentvivl blive modtagne med stor Interesse af alle vore Læsere:

I en speciel Conference, afholdt i Council Bluffs, Iowa, den 21de October 1848, var Broder Oliver Cowdery, een af de tre særdeles Bidner om Mormons Bogs Sandhed, og som havde været afstaaren fra Kirken en Række af Aar paa Grund af Misfornsielse, og i den Tid practiseret som Jurist, nærværende og gjorde nedenstaende Bemærkninger. Broder Orson Hyde præsiderede i nævnte Conference. Broder Reuben Miller, for Tiden Bisstop i Mill Creek Distriket, var ogsaa tilstede ved samme Lejlighed og nedstrev hvad han sagde, og har givet os hans Tale Ord for Ord, som vi gjøre os en Fornsielse af at fremlægge for vore Læsere.

„Venner og Brødre, mit Navn er Cowdery — Oliver Cowdery. I denne Kirkes første Dage var jeg Get med den, og Medlem af dens Raad. Det er sandt, at Guds Gaver og Kald tildeles Mennesket uden dets egen Fortjeneste. Jeg blev ei kaldet, fordi jeg var bedre end den øvrige Deel af Menneskeslægten; men for at udføre Guds Hensigter, tildelede han mig

et højt og helligt Kald. Jeg nedstrev med min egen Haand Oversættelsen af hele Mormons Bog, med Undtagelse af nogle saa Sider, efter som Ordene slød fra Propheten Joseph Smiths Læber, efter som han oversatte den formedelst Guds Gave og Kraft ved Urim og Thummim, eller som det kaldes i nævnte Bog „de hellige Udtydere.“ Jeg saae med mine egne Hænder de Guldblader, fra hvilke den oversattes. Jeg saae tillige med mine egne Hænder og berorte med mine egne Hænder „de hellige Udtydere.“ Nævnte Bog er saa d. Sidney Rigdon har ikke strevet den. Mr. Spaulding har ikke strevet den. Jeg selv strevet den, efter som den kom fra Prophetens Læber. Den indeholder det evige Evangelium, og kom frem for Menneskenes Born, som Opsyldelse af Johannis Abenbaring, hvor han siger, han saae en Engel komme med det evige Evangelium, der skulle forlyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14, 6.) Den indeholder Saliggjørelsens Grundsætninger, og der som I, mine Tilhørere, ville vandre ved dens Lys og adlyde dens Forstrifter, ville I vorde frelse med en evig Frelse i Guds Rig. Broder Hyde sagde for lidt siden, at det var høist nødvendigt for os at styre

den rette Gours, for at kunne undgaae Stjærene. Dette er Sandhed. Den rette Kanal er her. Det hellige Præstedomme er her. Jeg var nærværende hos Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra himmelen og meddelede os eller gjengav det mindre eller det aaroniske Præstedomme, og sagde til os, at det skulle forblive paa Jorden, saalenge Jorden staaer. Jeg var ogsaa nærværende hos Joseph, da det højere eller det melchisedekke Præstedomme blev gjengivet ved en hellig Engel fra det Høje. Dette Præstedomme bekræftede vi derefter gjensidigen paa hinanden ifolge Guds Villie og Besaling. Dette Præstedomme skal ogsaa, efter hvad der dengang blev os sagt, forblive paa Jorden indtil Tidens Ende. Dette hellige Præstedomme, eller denne hellige Myndighed, lagde vi derefter paa Mange, og den er ligesaa god og gyldig, som om Gud selv havde givet dem samme. Jeg lagde mine Hænder paa denne Mand (pegende paa Broder Hyde), ja, jeg lagde min høje Haand paa hans Hoved, og jeg bekræfede dette Præstedomme paa ham, og han har det den Dag i Dag. Han blev tillige kældet ved mig, formedelst Troens Ven, til at være en Jesu Christi Apostel."

I Begyndelsen af paafølgende November Maaned sammenkaldte Broder Hyde, ifolge Br. Millers Beretning, et Hoiraad i Tabernaklet, for at tage Broder Cowderys Sag under Overveielse; thi da han var bleven udelukt af Kirken ved et Hoiraads Votum, ansaae man det for ret, at han, hvis han atter blev optagen, skulle optages ved et lignende Raads Votum. I dette Raad fremstod Broder Cowdery og sagde:

„Brodre! I flere Aar har jeg været stilt fra Eder. Nu ønsker jeg at komme

tilbage. Jeg ønsker at komme ydmigt frem og blive Et med Eder. Jeg trænger ikke efter nogen Rang; jeg ønsker kun at blive talt blandt Eder. Jeg staaer udenfor Kirken — jeg er ikke noget Medlem af den; men jeg ønsker at blive et Medlem af den. Jeg ønsker at komme ind af Doren. Jeg hænder Doren. Jeg er ikke kommen her for at søge nogen fremragende Stilling. Jeg kommer i Ydmighed og underlaster mig dette Hoiraads Hjendelse; thi jeg veed forvist, at deis Hjendelse er ret og bor adlydes.“

Broder George W. Harris, Raadets Præsident, foreslog, at Broder Cowdery bliver optaget. Betydelig Discussion fandt Sted med Hensyn til et vist Brev, som man paastod Br. Cowdery havde skrevet til David Whitmer. Broder Cowdery stod atter frem og sagde:

„Om der er Nogen, som har det Mindste imod mig, lad ham sige det. Min Kommen tilbage og ydmige Bon om at blive et Medlem ved at gaae gjennem Doren, skuler alt det Forbigangne. Jeg anerkender dette Raads Myndighed.“

Broder Hyde foreslog, at Broder Oliver Cowdery bliver optaget i Kirken ved Daab, og at alle gamle Sager forblive urorte og forglemmes. Assisteret og eenstemmig vedtaget. Af Eldste Phineas H. Young, som var nærværende ved hans Død, ere vi blevne underrettede om, at Oliver Cowdery døde i Richmond, Missouri, den 3die Marts 1849 kl. 4 om Morgen. Eldste Young siger: „Sine sidste Diebliske tilbragte han med at bære Bidnesbyrd om Evangeliet Sandhed, der var aabenbaret ved Joseph Smith, og det hellige Præstedommes Magt, som han havde annammet formedelst hans Administration.“

Yderligere Bidnesbyrd af Martin Harris (etet af de tre Bidner) an-
gaaende Mormons Bogs Fremkomst.

Optegnet af Eldste D. B. Dille. 15de Septbr. 1853.

Det være herved vitterligt for Alle, til hvem dette monne komme, at jeg, David B. Dille af Ogden City, Weber County, Utah, som paa en Reise til Storbritannien havde Forretninger med en Mand ved Navn Martin Harris, tidligere Medlem af de Sidste-Dages Helliges Samfund, nu boende i Kirtland, Lake County, Ohio, besøgte denne Mand personligen i hans Bopæl og sandt ham fængslet til Sygeleiet. Han underrettede mig om, at han ikke havde været i stand til at nyde Noget de tre sidste Dage. Dette i Forbindelse med hans fremrykkede Alder havde aldeles nedbrudt ham. Efter at have gjort Mr. Harris bekjendt med min Forretning, og vi havde talt noget sammen, reiste han sig op i Sengen, og efter at have gjort neiagtige Forespørgsler angaaende Kirkens Fremgang, gav han følgende Erklæring:

„Der føler en Aand er kommen over mig — Mormonismens gamle Aand; og jeg begynder at føle, som jeg pleiede at føle, og jeg vil ikke sige, at jeg ei vil gaae op til Dalen.“ Derpaa sagde han, henvendende sig til sin Kone: „Jeg troer, dersom Du vil lave mig noget Frokost, at jeg vil staae op og spise.“

Derpaa begyndte jeg at tale med Mr. Harris om hans engang hoie og vigtige Stilling i Kirken og hans nuværende faldne og lidende Tilstand. Noget ester fremsatte jeg følgende Spørgsmaal for Mr. Harris, som han hvert for sig besvarede med den største Livlighed:

„Hvad troer De om Mormons Bog? Er det en guddommelig Optegnelse?“

Mr. Harris svarede og sagde: „Jeg var Joseph Smiths heire Haand, og jeg veed, han var en Guds Prophet. Jeg veed, Mormons Bog er Sandhed. Og

De,“ vedblev han, idet han slog sin Haand i Bordet, „veed, at jeg veed den er sand. Jeg veed, at Pladerne ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Kost erklarede det for os; derfor veed jeg med Bisched, at Værket er sandt. Thi holdt jeg ikke engang Pladerne paa mit Knæ halvanden Time, under en Samtale med Joseph, da han skulle nedgrave dem i Stoven, for at Hjenden ikke skulle faae sat i dem? Jo, jeg gjorde. Og saa mange af Pladerne, som Joseph Smith oversatte, berorte jeg med mine egne Hænder Blade for Blade.“ Derefter pegede han, idet han bestrev deres Størrelse med een af venstre Haands Fingre paa Bagen af den hoire og sagde: „Jeg antager, de vare saa lange, eller omtrent otte Tommer, og omtrent saa brede, eller omtrent fire Tommer, og enhver af Pladerne vare tykkere end det tykkeste Blit.“

Derpaa spurgte jeg Mr. Harris, om han nogensinde tabte 3,000 Dollars ved Trykningen af Mormons Bog. Mr. Harris svarede: „Jeg har aldrig tabt saameget som een Cent. Mr. Smith betalte mig Alt i Forstud og mere til.“ Det vil sige, han sit en Deel af Fortjenesten ved Bogens Salg.

Mr. Harris sagde endvidere: „Jeg bragte et Afskrift af Hieroglypherne paa Pladerne til Dr. Anthon i New York. Da jeg ankom til Professor Anthons Huus, sandt jeg ham alene i hans Contoir. Jeg forelagde ham Afskriften og bad ham at læse. Han sagde, at hvis jeg vilde bringe ham Pladerne, vilde han være os behjælpelig med Oversættelsen. Jeg sagde ham, jeg kunde ikke, da de vare forseglede. Professor Anthon gav mig en Attest, der bevidnede, at Charaktererne vare arabiske,

haldæsse og egyptiske. Derpaa forlod jeg ham; men da jeg var kommen lige til Doren, sagde han: „Hvorledes kunde den unge Mand vide, at Bladerne være der?“ Jeg sagde, en Engel havde viist ham dem. Professor Anthon sagde da: „Lad mig see Attesten!“ — hvorpaa jeg tog den op af min Vestelomme og leverede ham den umistænksomt. Han rev den itu i Brede, sigende, der var intet Saadant som Engle nu — det var altsammen Opdig-telse. Jeg gik derefter til Dr. Mitchel med Afskriften, og han stadsæstede hvad Professor Anthon havde sagt.“

Notits.

Ole Nicolai Clemmensen af Fredericia Conference er udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
S. Gudmundsen, Norge	100	"	11
M. Niessen, Lolland	5	3	5
J. C. A. Weiby, Vensyssel	3	5	7
L. C. Geertsen, Aarhuus	2	1	7
P. Nielsen, Fredericia	13	5	9
H. Jensen, Aalborg	21	2	10
O. Nilsson, Norrköping	50	"	"
G. Ohlson, Stockholm	13	3	"
M. Andersen, Bornholm	7	5	7
J. Fagerberg, Staane	180	3	"
N. Berndtson, Gotheborg	11	3	"
C. E. Lindholm, Sundsvall	21	3	"
Summa	432	"	8

Indhold.

Side.	Side.
Hvad bør mig at gjøre, for at vorde fælig	Redaktionens Bemærkninger
369.	Vidnesbryd af Oliver Cowdery og Martin Harris
Miratler	377.
Joseph Smiths Levnetsløb (jortsat)	Notits
374.	380.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.